

вече на крака и тръшна се полумрътва на единъ кладж. Райко сега се захолуми за неѣ.

Остави мя, братко, остави мя, да умрѣ тука, рече му Ангелина съ полушрътавъ гласъ. ! Като се завърнешъ при майчѣ, кажи и, че и на смъртенъ часъ отъ все сърце съмъ ѣкъ обычала. Много отмамнѣхъ, изнемошѣхъ, и умирамъ отъ слабостъ !.

Райку се сърце разрѣда, рукнѣхъ слъзы низъ очи. Сестро, думаше ѣ и хѣлцаше, земи кѣшей два хлѣбецъ, похапли; то ще те понасърчи колко-годѣ. Знаешъ ли че цѣль день не си куснѣла нищичко !.

Туй като издума, даде ѣ едно комаче хлѣбъ. И наистинѣ като си похапнѣ, Ангелина се осѣти малко по-заякнѣла.

Е, сега, видишь ли, братко, че съгрѣшихмы, дѣто откравнѣхмы кокошкѣ-тѣ ! Гледай какъ ны наказа Господъ; помисли сега, колко пѣтя ви е майча казвала, че Господъ е милостивъ и правосѣденъ ! Нека туй да го не забравямы никога ! Вървай